

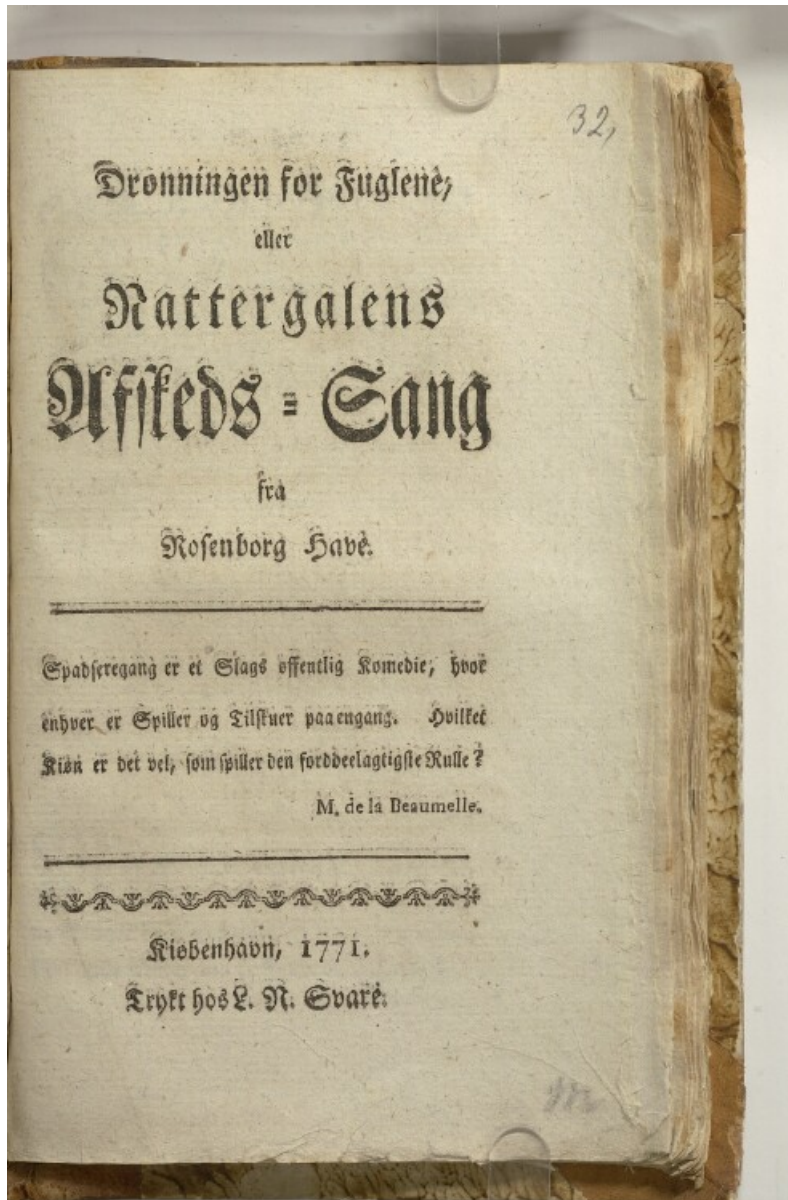
Titel: Dronningen for Fuglene, eller Nattergalens Afskeds-Sang fra Rosenborg Have.

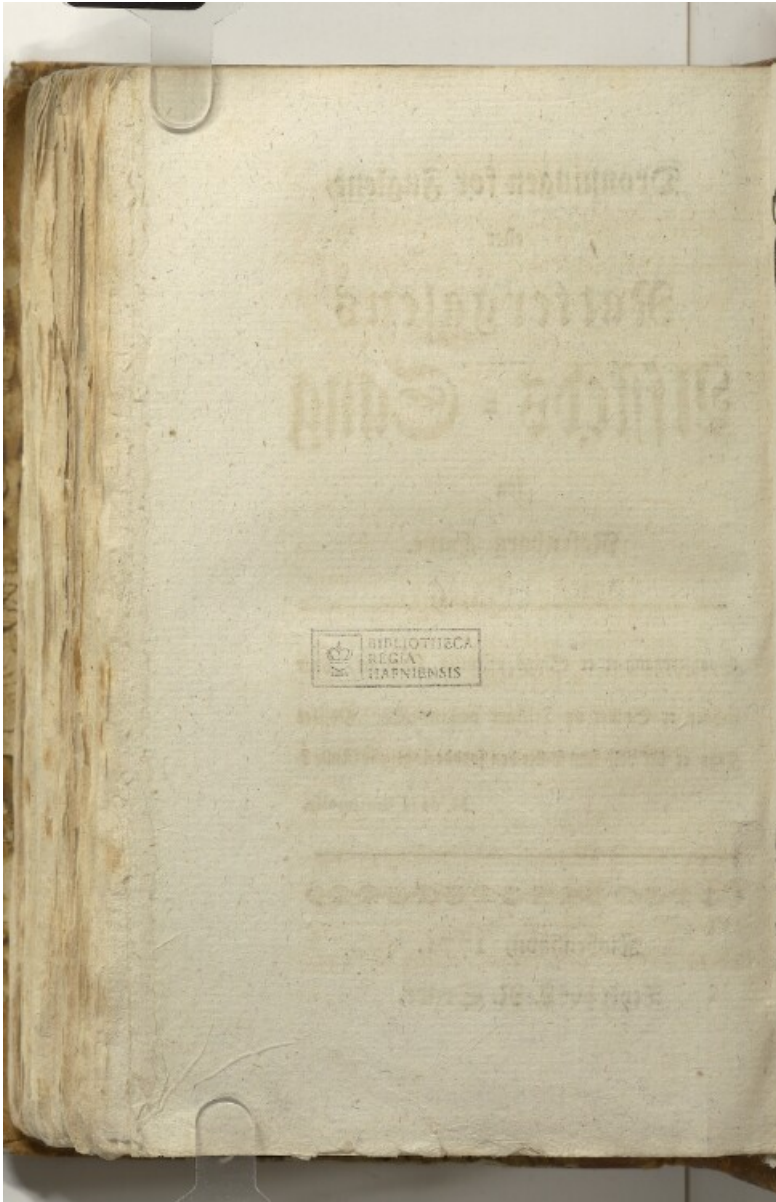
Citation: "Dronningen for Fuglene, eller Nattergalens Afskeds-Sang fra Rosenborg Have.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14*, L.N. Svare, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_014-shoot-workid1_014_032/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

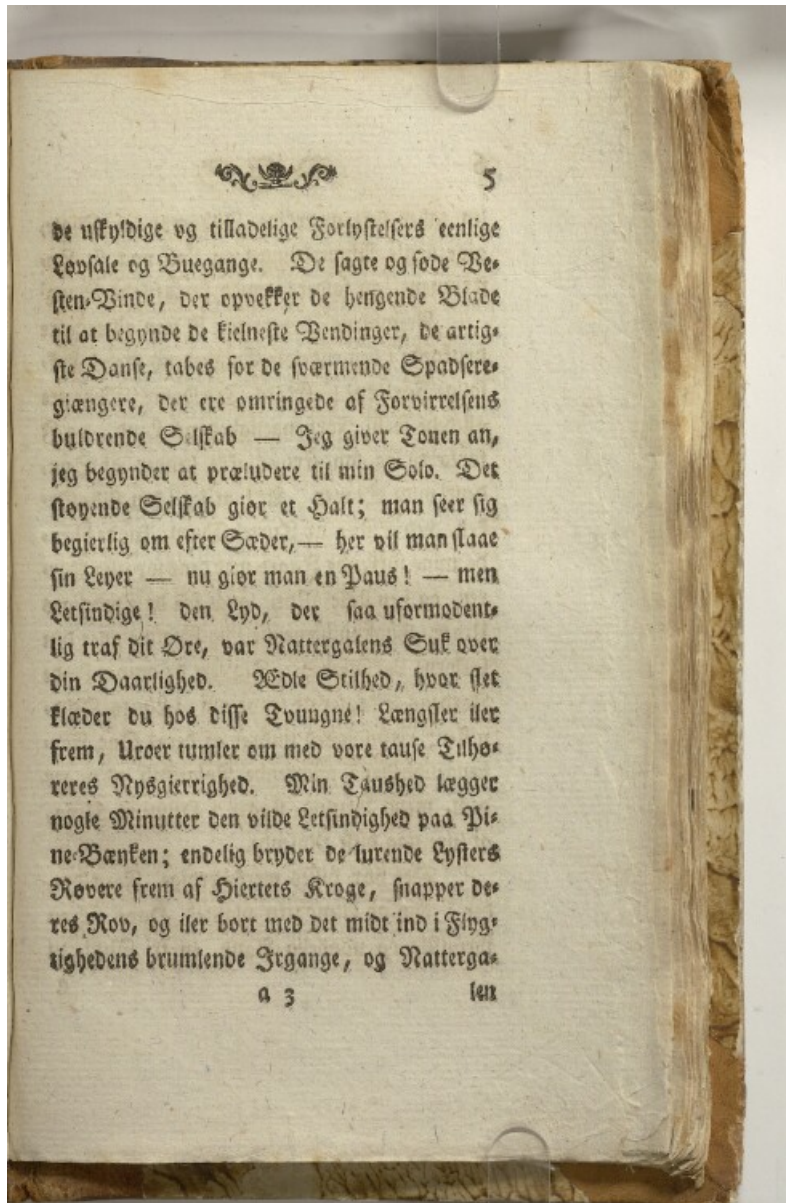
Første Sang
til
Fuglene.

Mine quidrende Concert. Brodre og Sø,
stre! Mit Reise-Toi er færdigt, mi-
ne Binger halv udbredte, men horer paa min
klynkende Soso, mit suckende og trillende Far-
vel;

a 2

vel, forend jeg betroer mig til den sagte-susens
de Lustes Stynge. Mine bevingede Venner og
Beninder! det lille bævende Instrument, som
vor fromme Skabere gav mig, at bruge i Mal-
merne om hans dybe Wiisdom, hans utom-
melige Almagt, hans magelose Kierlighed, ved
de spnlige og usynlige Verdens Fødsel, har
saa mange Sommerer slaet Slag i Slag for
de omvankende Orkesløse, men et Dye agt-
paagiven ved Passionernes, disse Sireners
fortryllende Sang, kan ikke mærke det Edle,
det høje Opfindende i min simple og natu-
rlige Trille. En idelig Strom af forkunstlet
Harmonie suser forbie de Dodeliges Dre; For-
sængeligheden, denne forne Fiende af det Edles
Naturlige, af det Gode. Enfoldige, af det Ver-
re. Tilfældige, der altid er det Heldige, det
Nørende for en sin Kiender af Naturens uagt-
somme Pensel-Dræg, fængsler de tænkende
Væstners Sandser med en Lænke af Banstæ-
ligheder; denne raslende Lænke slæber de efter
sig paa alle Livets Bøye, ja endog igiennem
de

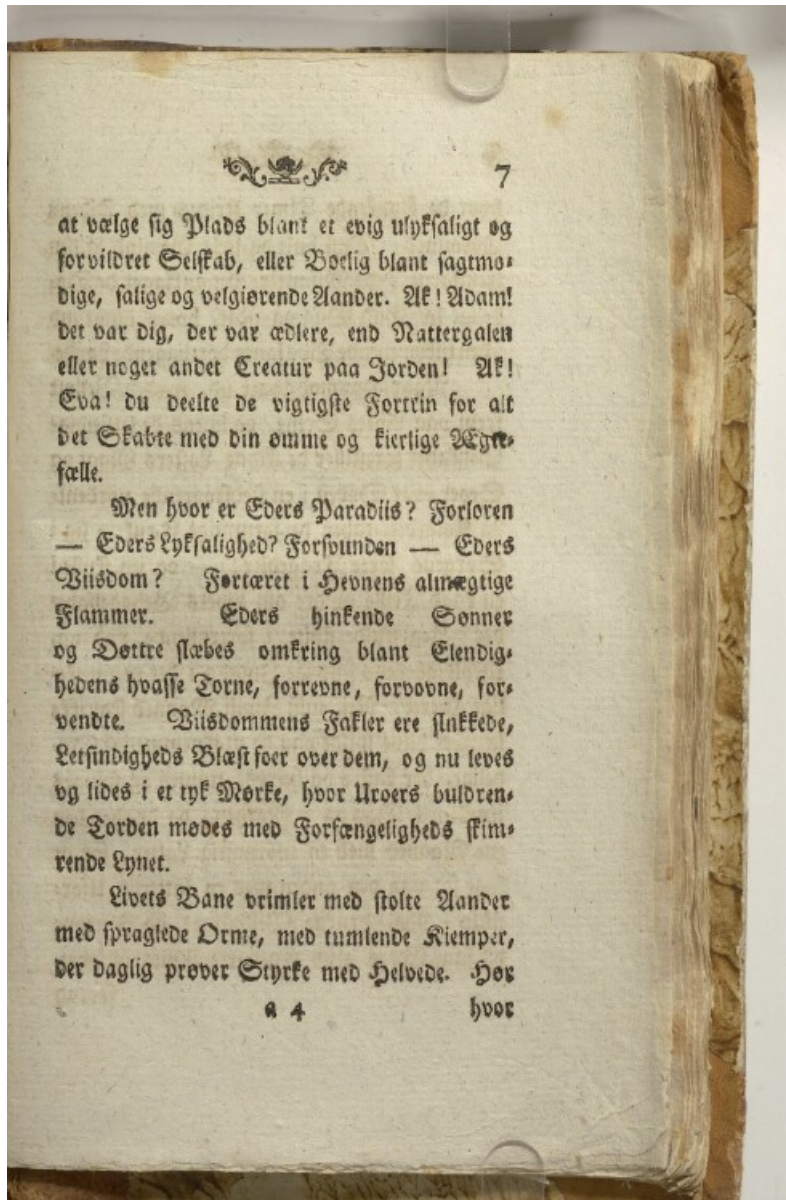
de uskyldige og tilladelige Forlystelsers eenlige
Løvsale og Buegange. De sagte og søde Bes-
ten-Binde, der opvekker de hengende Blade
til at begynde de kielneste Bendinger, de artig-
ste Danske, tabes for de sværmende Spadsere-
gængere, der ere omringede af Forvirrelsens
buldrende Selskab — Jeg giver Tonen an,
jeg begynder at prælude til min Solo. Det
stoyende Selskab gjør et Halt; man seer sig
begierlig om efter Sæder, — her vil man staae
sin Lejer — nu gjør man en Paus! — men
Letsindige! den Lyd, der saa usformodent-
lig traf dit Ore, var Nattergalens Suk over
din Daarlighed. Vedle Stilhed, hvor stit
klæder du hos disse Loungne! Længster iler
frem, Uroer tumler om med vore tause Lihø-
reres Nysgierlighed. Min Taushed lægger
nogle Minutter den vilde Letsindighed paa Vi-
ne-Banken; endelig bryder de luvende Lysters
Kovere frem af Hiertets Kroge, snapper des-
res Kov, og iler bort med det midt ind i Stig-
ghedens brumlende Fegange, og Natterga-

len taber sine uærdige Tilhørere af Sigte, gjør nogle Anmerkninger og Leeb paa sit Instrument, og folder ind med sin Affeds-Sang:

Fremfarne Sommere; I som allerede ere druknede i den endelose Eoighedens Hav! Ulyksalige Forlorne! Eders Traldoms Dage ere allerede forbi Forsængelighedens Land, og I fortæres og senderrives ikke lenger af Synens vilde Slaver. Ak! at jeg i den stille Drukken, ved Siden af Turtel Duen, kunde blande mine sukkende Taare med dens sorgelig Kurven, og i en stille Nat, langt fra de Dødeliges Uroer, spunge en bævende Eeg-Visne over den forlorne Ulyksalighed. Jeg seer de omvankende Jordens Slægter at træde om i Livets Bildnisser; Uetsindighed tindrer af deres Oye, Forsængelighedens glimtrende Folgeskab indringer dem, mens Armod staar i Hevnens Krog, at lure paa disse Rasende.

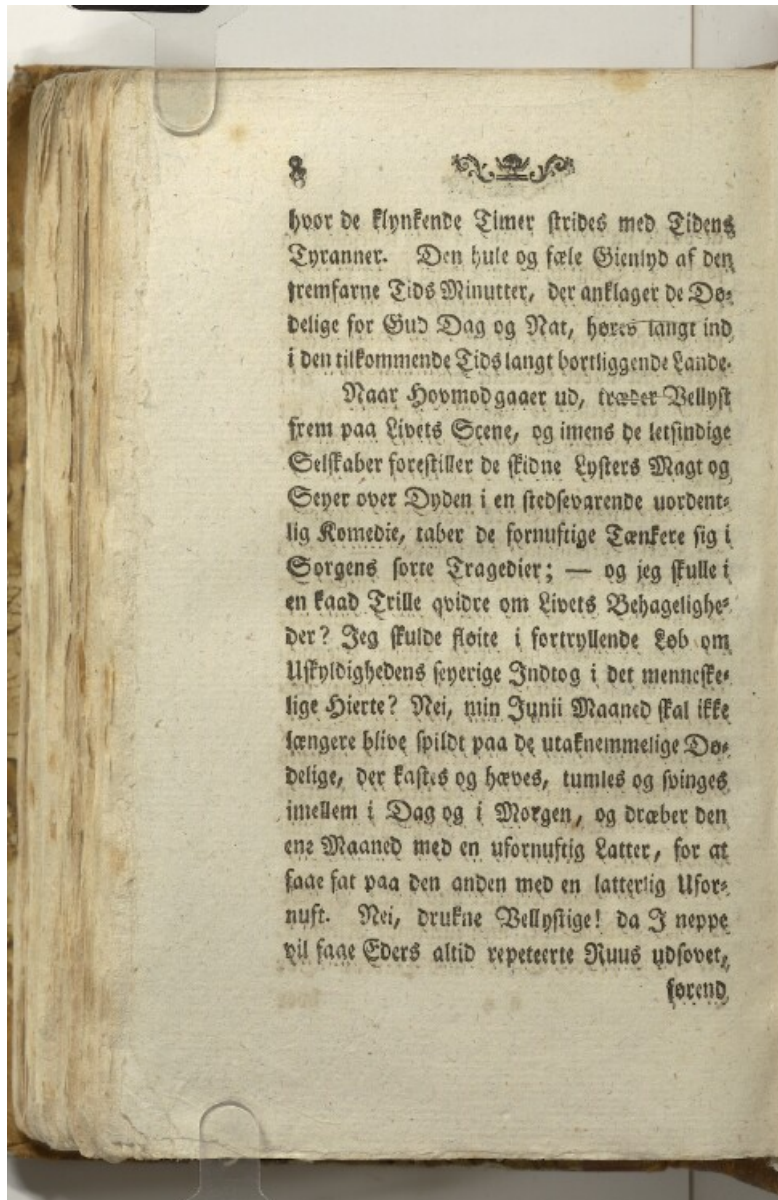
Det var disses mærkværdige Forældre, der i hiin af Almagten planted Have fik en fornuftig og udodelig Aand, en fri Billie til

at vælge sig Plads blant et evig uslykkelig og
forvildret Selskab, eller Døelig blant sagmo-
dige, salige og velgiørende Vænder. *Al!* Adam!
det var dig, der var ædlere, end Nattegalen
eller noget andet Creatur paa Jorden! *Al!*
Eva! du deelte de vigtigste Fortrin for alt
det Skabte med din omme og kierlige *Ægte-*
fælle.

Men hvor er Eders Paradiis? Forloren
— Eders Lykkelighed? Forsbunden — Eders
Blisdom? Fortæret i Høvnens almægtige
Flammer. Eders hinkende Sonner
og Døtre slæbes omkring blant Etendig-
hedens hoasse Tørne, forrevne, forbovne, for-
vendte. Blisdommens Fakler ere slukkede,
Læstindigheds Blæst soer over dem, og nu leved
og lides i et tyk Mørke, hvor Uroers buldren-
de Torden mødes med Forsængeligheds skim-
rende Lynet.

Livets Bane drimler med stolte Vænder
med spraglede Orme, med tumlende Kiemper,
der daglig prøver Styrke med Helvede. Hor

8

hvor de flynkende Timer strides med Tidens
Tyranner. Den hule og fæle Gienlyd af den
fremfarne Tids Minutter, der anklager de Dø-
delige for Gud Dag og Nat, høres langt ind
i den tilkommende Tids langt bortliggende Lande.

Naar Hovmod gaaer ud, træder Bellyst
frem paa Livets Scene, og imens de letsindige
Selskaber forestiller de skidne Lysters Magt og
Sejer over Dyden i en stedsevarende uordent-
lig Komedie, taber de fornuftige Tænkere sig i
Sorgens sorte Tragedier; — og jeg skulle i
en kaad Trille quidre om Livets Behageligher-
der? Jeg skulle stoisere i fortryllende Lob om
Ustyldighedens sejerige Indtog i det menneske-
lige Hierte? Nei, min Junii Maaned skal ikke
længere blive spildt paa de utaknemmelige Dø-
delige, der kastes og høves, tumles og svinges
imellem i Dag og i Morgen, og dræber den
ene Maaned med en ufornuftig Latter, for at
saae sat paa den anden med en latterlig Ufor-
nuft. Nei, drukne Bellystige! da I neppe
vil saae Eders altid repeterte Nyus udsøvet,
førend

fjærend i de stille Grave, er min naturlige Mus-
sik ikkun spildt og forlorn for Eders Ører, der
laaner deres Agtpaagivenhed heller til Klangen
af et frobeligt Viinglas, end til Nattegalens
opmuntrende Stemme. Farvel! Smaaafuge-
le! Landmandens mojsommelige Liv venter paa
mine trostende Toner.

Anden Sang

til

Fruentimmerne.

Glimrende og omvankende Datter! kunstigs
udpyntede Duffer! halvtvætte talende Fruen-
timmer! — De ils ikke saa hurtig forbi denne tyk-
ke Buss! Naturen gav mig den til mit Cha-
teder; det er fra denne min stattede Trone jeg
singer mit kielne Farvel fra disse Rosenborgiske
Egne.

Hvorfor har De misundt mig den Lyst,
at ære min Skaber! ved at opbygge dem med
mine rørende Slag og Triller.

Det er Dem ikke ubekendt, Smukke!
hvor gierne jeg opholdt mig i disse tykke Bu-
skaser; men Noe er mit Element; der lærte
Erfarenhed Dem.

Men De har jo tilladt Deres Lidenka-
ber, at tumle dem omkring i et Hav af Uroer.

Hvor ofte har jeg ikke seet Deres Ukyd-
dighed at kastes hid og did paa denne Færers
Strand; naar den har vipped op og ned paa
den sidste Rednings Plank, har jeg ved min
traurige og afbrudte Qvidren vildt borge en
Deel af deres Agtsomhed; men den var langt
inde i Uroernes vidtloftige Kredse; men For-
sængelighederne rasede om med den; men Vild-
hed i Sæder og Daarlighed i Dragter havde
fængslet den.

I de Dage, da der søde Rosenborgsiske
Eden pralet med Ukyldighed, og den tænkende
Zissker ofret Skaberens Forundring og Glæde
i Steden for at yde Skabningen Tilbedelse og
staaalne Lovtaler, vorte mine Triller det agts-
omme og paa Udskil vankende Dre.

I samme Dage torde den uskyldige Pige
gaae ind og gaae ud af denne forlystende Have
med en urørt Kydssked, med en usornærmet
Dyd, med et Hierte forskandsat og besættet med
de ædleste og reneeste Fornemmelser; men nu!
Nu! Nu! Smukke! Hvad hjælper den ud-
vortes Skæl? Lad den endog faae Navn
af allerstykkest! Naar en dydig Skabning^s
Aand staaer i Tvivl om Kiernen, der er inden
for, er enten raaden eller sminket?

O! smukke Jonseue! fordi Du er en
Eva Datter, vil Du derfor kappes med Din
faldne Moder om at giøre et dybere Fald?

Er det Dig ikke nok, at hin Eden blev
tilspærret for en Eva, da Nysgierlighed holde
Freivillien fast, imens Begierlighed besudlet
Aanden?

Skal endnu Fornusten blive skamsfuld og
tillukke en Have, den tilladelige Forlystelsers
Eden, fordi Du vil omskabe den til Svermens
Boelig og en Samle-Plads for vilde Begier-
ligheder og et Levnet, hvis Historie vilde skurre
for

for meget i de Dydiges Ører, hvis jeg her vil
de blande det i mine Ukyldighedsfulde Sange.

Hvor ofte rev du mig ud, du Lastværdi-
ge! af min tonesfulde Andagt, og overdøvede
mine Triller ved dine forgiftige Udtryk, og di-
ne Toner, borgede af Sirener!

Jeg saa dig nok giennem mine grønne
Gardiner. Du tænkte, at ingen var Vidne
til dine urene Handlinger uden du og din Med-
lastige; men nok en Trille til din Skæck, gid
til din Forbedring.

Har du Mod til at høre mig, og mis-
under du dig ikke selv et Ord til din Forbedring,
saa hør til og blues.

Neppe begyndte Begierligheden at røre
sig i dit Hierte og lod sig mærke med, hvor
megen Magt den havde over dine villige Sand-
ser, for Erindringen om en stor Have, (for en
Forgaard til et vigtig Slot, men nu! jeg tier)
lærte dig, at en maaskee alt for oprigtig Mo-
der ikke burde være Medvinderke i Forsætter,
saadanne, som dine; men at forlade hendes
Ansyn

Alsyn og det moderlige Huus, var Bøyn til at naae dine Hensigter.

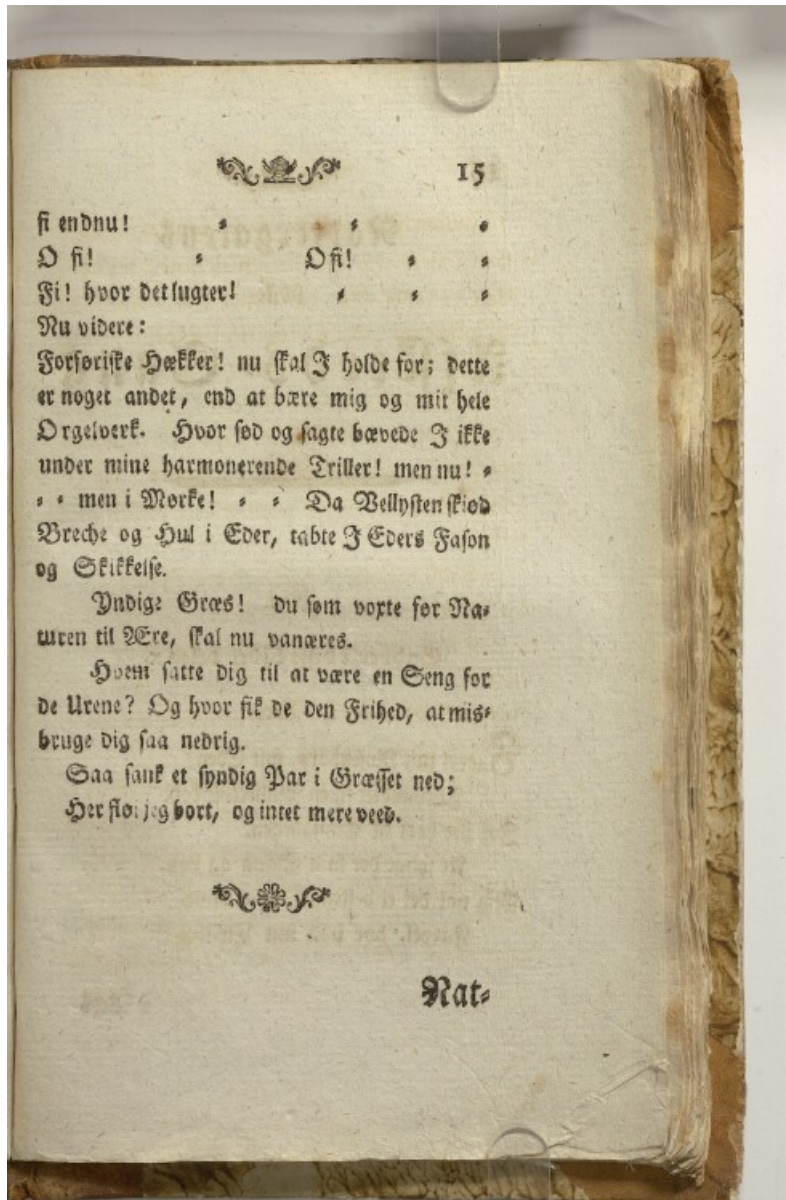
Din Medlastige var ikke sparsom paa Kontrebante Lovtaler, men modtog og ledsagede dit uilladelige Forsæt med et muntert og syn- dig Bravo, foranmende, at din Billighed for- tiente, at danse efter denne Bellysters Vibe.

Du skyndte dig bort, at isøre dig den Klædning, hvorudi din Ukyldighed skulde gjøre sit forste Gald.

Du kom frem som en Telt, hvorunder du vilde dele med din Medskoldige det Bytte, som du og han røvede fra Verbarheden og de gode Sæder.

Nu slog Klokken, og at bie længer hjem- me, vilde maaskee stille Helvede ved en dobbelt Glæde, og edet begge ved en Hyst, hvis Ad- mindelser ansporede Eder til, ikke at spilde Ti- den med at høre paa Estertankens Overtalelser til at afstaae et overilet Forsæt og paa de an- gestfulde Forvarseler for Ukyldighedens Død og Dydens Tab.

Man

Nattergalens

sidste

Afskeds-Sang

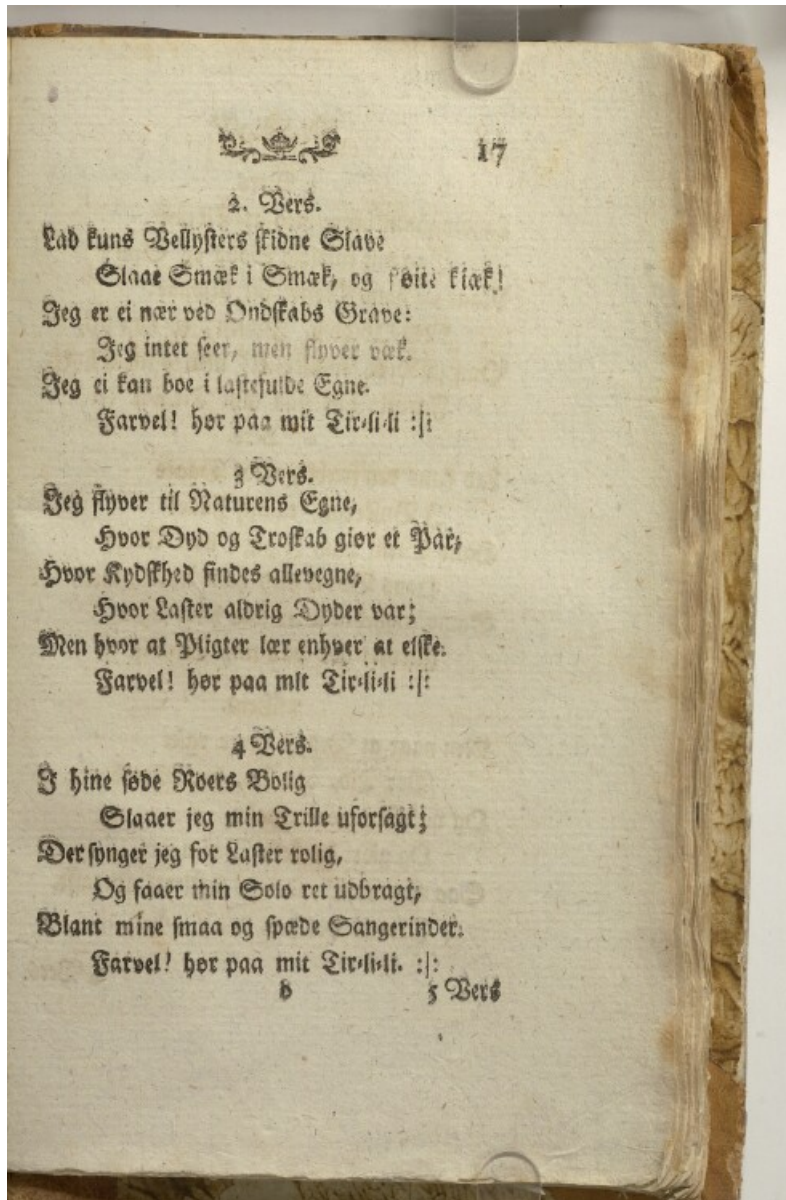
Mel.

Enhver i disse Tider taler icke

i. Vers.

Farvel mit Rosenborg, mit Eden!
Forvandet til en Natlirt-Skov.
Jeg iler bort til Eenligheden.
At synge der minn Sang og Lov.
Mig var det ei bestemt i dig at blive,
Farvel, hør paa mit Eir-ll-ll :|:

2 Vers

5 Vers.

Landmanden bedre veed at skionne
Paa mit ensfoldig Spog og Spil;
Naar jeg hans Moyer vil belonne
Med Qvidren, Floiten, er han stik,
Han sladdrer, tumler ei, men agtsom hører,
Farvel! hor paa min Tirskik. :|:

6 Vers.

Lad kun den frække, vilde Daare
I Buske rase, tumle, staae!
Hans Straf ham følger i hver Aare;
Hans Bodel med ham altid gaaer,
Samvittigheden turer paa ham sagte,
Farvel! hor paa mit Tirskik. :|:

7 Vers.

Men naar at Bellyst haver raset
Vor Tid, vor Liv, vor Lære bort;
Og med Religionen spaser,
Og gjort det beste Væsen fort,
Saa nærmer Synderens fortiente Straffe,
Farvel! hor paa mit Tirskik. :|:

8 Vers.

